

שזבו

מוסדות ברסלב שובו בנים - נחמת ציון
בנשיאות הגה"צ הרב אליעזר ברלנד שליט"א

בנים

גליון קט"ז
פרשת יתרו
י"ז שבט תשפ"ה

זמני שבת קודש

י-ם	ת"א	חיפה	ב"ש
16:49	17:04	16:57	17:10
18:02	18:04	18:02	18:04
18:42	18:39	18:40	18:42

מאת מוריני
הרב שליט"א

דברות קודש

לרחם על מי שיש לו דעת

"כֹּה תֹאמַר לְבֵית יַעֲקֹב וְתִגִּיד לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל (שמות, יתרו, י"ט, ג)"

ושתים שעות, כי השמש נעמדה למשה רבינו חמשה פעמים (רבינו בחיי שמו"ט ז'). בשלש מלחמות, מלחמת עמלק, סיחון, ועוג. השמש נעמדה יותר מעשרים וארבע שעות. היא נעמדה גם ביום של מתן תורה, זה היה יום ארוך, וזה היה שלשה ימים, היא נעמדה שבועים ושתים שעות. כי בכל תיבה מהדברות הם עפו אחורה (שבת פב:).

המעמד הנורא של מתן תורה

ה' אמר: אנכי, עפו אחורה. אמר: ה', עפו אחורה. אלקיך, עפו אחורה. והמלאכים היו צריכים להחזיר אותם, זה לקח שבועים ושתים שעות. כתוב במדרש פנחס, שבמתן תורה צריכים לשבת שלשה ימים ואסור לדבר. הוא אומר, שמתן תורה היה שלשה ימים, שבועים ושתים שעות, כי השמש נעמדה למשה רבינו חמשה פעמים (רבינו בחיי שמו"ט ז').

בשלש מלחמות, מלחמת עמלק, סיחון, ועוג. השמש נעמדה יותר מעשרים וארבע שעות. היא נעמדה גם ביום של מתן תורה, זה היה יום ארוך, וזה היה שלשה ימים, היא נעמדה שבועים ושתים שעות. כי בכל תיבה מהדברות הם עפו אחורה (שבת פב:). ה' אמר: אנכי, עפו אחורה. אמר: ה', עפו אחורה. אלקיך, עפו אחורה. והמלאכים היו צריכים להחזיר אותם, זה לקח שבועים ושתים שעות...

צריך לשחק ולהפנים

אומר ר' פנחס קוריצר, שככה כל אור שבא לעולם, כל השנה שאדם משיג בעולם, הוא חייב לשחק שלשה ימים. אם אדם משיג איזה השגה, הוא שמע איזה שעור נפלא, הוא צריך עכשיו שלשה ימים לשחק להפנים ולעכל את השעור.

כי בכל שעור יורדת נשמה חדשה. כמו שהרבי אומר (תורה לו), נשמתין למעבד נשמתין חדתין בתרתין ותלתין.

תרתין ותלתין זה הל"ב נתיבות חכמה. כשאדם לומד ל"ב נתיבות חכמה בחדושי תורה, אז עם כל מלה שאומרים בחדושי התורה, יורדת נשמה חדשה לגמרי לשומעים. ואחרי שאדם שמע איזה שעור מהצדיק, הוא צריך לשחק שלשה ימים כדי להפנים את השעור. כל מלה ששומעים בשעור של הרב צריך להפנים אותה. כמו שמתן תורה היה שלשה ימים.

אומרת הגמרא (עבודה זרה כה.) שמה שיהושע בן נון אמר "שמש גבועון דום וירח בעמק אילון", חד אמר: שזה היה עשירי וארבע שעות, כלומר שהיום שהוא שתיים עשרה שעות נהיה עשירי וארבע שעות. חד אמר: שזה נהיה לשלשים ושש שעות. חד אמר: שזה נהיה לארבעים ושמונה שעות. והדעה הרביעית חד אמר: שזה נהיה ששים שעות. אומר ר' פנחס קוריצר, אבל במתן תורה הארך של היום היה שבועים ושתים שעות. הוא עושה את החשבון שהיה שלשה פרסאות, ועפו אחורנית, ואחרי זה החזירו אותם. כי בכל מלה עם ישראל עפו אחורנית והמלאכים החזירו אותם. יוצא שהיו צריכים שלשה ימים, שבועים ושתים שעות, עד שנגמרו עשרת הדברות.

"ונחתי את אשר אחו ורחמתי את אשר ארחם" הרבה אומר, שאי אפשר לרחם רק על מי שיש לו דעת. ודעת זה התורה, זה קצות החשן. ואז אם תהיה לו בושח, הוא יזכה לשפלות האמתית, לשפלות של משה רבינו, לשפלות של רבינו. והשפלות מתחילה לחיות אצלו, השפלות של משה רבינו מתחיל לחיות אצלו, בכל אחד מישראל, בכל אבר ואבר. כי דע, שכל אחד ואחד מישראל יש לו שפלות. כמו שיש בכל אחד חסד, כתוב שהמהות של היהודי זה החסד, המהות שלו היא לרחם על כל אחד, לעשות חסד עם כל אחד, אבל זה צריך להיות עם בושח ושפלות. אם הוא לא עושה חסד עם בושח ושפלות, אז או שהוא נכנס לרבי אור ואחרי זה הוא מתאבד. יש כאלה שמרוב החסדים שהם עשו הם בסוף התאבדו, הם לא עמדו בעל מכל הגמחים וההשתדלויות ורוצים לחתן עוד משהו ועוד משהו.

רוצה אמונה ובטחון?

אתה רוצה, תאסף. אתה רוצה, תעשה גמ"ח ותשלם את זה לאט לאט בשוב דעת. אתה רוצה ללכת עם אמונה ובטחון, תהיה ער כל הלילה. אבל אתה לא יכול לשכב במטה ולאכל שניצל וללכת עם אמונה ובטחון. אתה צריך להיות ער כל הלילה, ללכת ולצעק בשדות.

כשאמה בא הביתה, צריכים לדבר בנחת, כמו שכתוב בשלחן ערוך (אורח חיים הלכות שבת סימן רס הלכה ב), בפרט כשאמה בא הביתה ביום ששי, אפילו שאמה רואה שכבר שתי דקות לשקיעה ואשתך עדין לא הדליקה נרות שבת, תדבר בנחת, תאמר: אשתי היקרה, אין אשה כמוך, כזו זריה כמוך. כבר שתי דקות לשקיעה, בואי, אני אגזר לך. והכל צריך תמיד בנחת, אפילו כשאדם הוא בשיא המחת. זה כתוב בגמרא (שבת לד.) שתמיד תדבר בנחת. אפילו כשאמה עכשיו בשיא המחת, בשיא הלחץ, רק בניחותא. אף פעם אל תרים את הקול על אשתך, עכשיו קרה משהו, נשבר משהו, שמעתי שהילד נפל. הכל בנחת, הכל תדבר בניחותא.

בשביל זה לומדים גמרא והלכה

בשביל זה לומדים גמרא, בשביל זה לומדים הלכה. אם לא מקימים מה שכתוב בהלכה, בשביל מה הגענו לברסלב?! אומרת הגמרא (שבת לד.) שצריכים להגיד עשרתן? ערבתן? הדליקו את הנר! אדם מתחתן, אסור לו להרים את הקול על אשתו, אפילו בשיא העצבנות. אתה עצבני? מתוח? צא לשדה ותצעק עד הבקר. מה אתה רוצה מאשתך? שואלת הגמרא: מנא הני מילי? אמר ר' יהושע בן לוי "וידעת כי שלום אהלך ופקדת נוך ולא תתקטא", לדבר הכל בניחותא. אמר רבה בר רב הונא: אף על גב דאמרו רבנן שלשה דברים צריך אדם לומר בתוך ביתו בערב שבת, צריך לומר את זה בניחותא, זאת ההלכה. כתוב במדרש פנחס, שבמתן תורה צריכים לשבת שלשה ימים ואסור לדבר. הוא אומר, שמתן תורה היה שלשה ימים, שבועים

"וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה כֹּה תֹאמַר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל (שמות יד, כ"ט)"

תשובה: הגאונים רבי נפתלי נוסבום, רבי נתן קופשיץ, רבי יעקב מאיר שטרן שליט"א השיבו שאם כבר נטלו מים אחרונים הרי היסח הדעת גמור ואין יכולים להמשיך בסעודתם בלא ברכה ראשונה [ואם הסיחו דעתם משמירת ידיהם צריכים גם נטילת ידיים בתחילה].

אמנם אם רק החליטו לברך והביאו מים אחרונים ועדיין לא נטלו בפועל לא הוי היסח הדעת ואין צריכים לחזור ולברך.

וביאר הגאון רבי יעקב מאיר שטרן

שאלה: הנה המעשה שאירע בחתונה גדולה ורבת משתתפים, שנאספו כולם לכבוד שמחת חתן וכלה, ובמהלך הסעודה אירעה הפסקת חשמל פתאומית בכל האזור. באותה שעה, לא היה ידוע מתי ישוב החשמל, ומכיוון שהגשת המזון לא הייתה אפשרית בתנאים אלו, הוחלט לברך ברכת המזון ושבע ברכות לאלתר, מתוך מחשבה שהסעודה הסתיימה לעת עתה, ואם ישוב החשמל – יוכלו להמשיך לאכול לאחר מכן. בהתאם להחלטה זו, הסועדים

נטלו את ידיהם ל"מים אחרונים" כהנהגה לברכת המזון. אך בדיוק ברגעים אלו, עוד בטרם התחילו לברך, שב החשמל והאולם כולו הואר מחדש. כעת התעוררה שאלה הלכתית מעניינת: האם יכולים להמשיך באכילה בלא ברכה ראשונה, דהייסח הדעת היה בטעות שהיו סבורים שלא יחזור החשמל מהר, ואם היו יודעים שיחזור תוך זמן קצר לא היו נוטלים ידיים, ובאופן כזה לא חשיב היסח הדעת, או שסוף סוף הסיחו דעתם ואינם יכולים להמשיך לאכול בלא ברכה.

דמכיון שאין זמן קצוב להפסקת חשמל ובכל רגע הרי הם יושבים ומצפים שיחזור אור החשמל להאיר את האולם, אין כאן היסח הדעת כל זמן שלא נטלו ידיהם בפועל. וכן הסכים הגאון הגדול רבי יצחק זילברשטיין שליט"א. ואילו הגאון ר"ע שליט"א השיב שאף אם נטלו ידיהם מים אחרונים לא הוי היסח הדעת מכיון שיושבים ומצפים בכל עת שיחזור אור החשמל ויוכלו להמשיך בסעודתם ונחשב הדבר כאילו נטלו ידיהם על תנאי שאם יחזור האור ימשיכו בסעודתם ויברכו לאחר מכן.

"וַיִּבְחַר מֹשֶׁה אֲנָשִׁי חַיִּל (שמות יד, כ"ה)"

סיפר הגאון רבי שלמה בן שמעון, פעם היה עם הגאון רבי עובדיה יוסף זצ"ל בחתונה של רמי מעלה, בנו של אחד האנשים הידועים במדינה. הגאון רבי עובדיה יוסף הזמין לערוך את סידור החופה והקידושין. הרב הכין עדים כשרים, ויראי שמים. המנחה הזמינו לסדר קידושין, ומיד אמר 'ואני מזמין בשם המשפחה את השר הנכבד מר פלוני להיות עד'...

מיד הגיע אותו שר מפורסם, שלפי ההלכה אינו יכול לשמש עד בקידושין... מה עושים? הכל בפומבי, לעיני כל צמרת המדינה? הרב עובדיה קיבלו בחמימות, ותיכף לקח את הרמקול ואמר שכבוד השר לא ישמש עד סתם, אלא יהיה עד של כבוד, כראוי למעלתו, וכתב מתחת למקום חתימת העדים בכתובה, כותרת 'עד של כבוד', והחתים את השר, ויצא הדבר בכבוד ובהיתר.

פעם אחת באמצע הלימוד שלמד 'היהודי הקדוש' עם תלמידיו שיעור בגפ"ת, העמיק בענין אחד שהוקשה לו, ובין הלומדים היה בחור מופלג שהיה יתום מאביו ר"ל, ומחמת שהכיר דרך 'היהודי הקדוש' ששווה בעיניו איזה שעה בדביקות עצומה, הרהיב לילך לבית אמו לאכול, כי היתה לו חלישות הלב, ואחר אכלו בחיפזון, קם במהירות לרוץ לבית מדרש.

כאשר היה בדרך, קראה לו אמו שיוריד עבודה מעליה גג, חבילת שחת שהיתה צריכה. נתיישב בדעתו, אף כי אמנם אולי חזר 'היהודי הקדוש' ללמוד עם התלמידים, אבל הלא עיקר הלימוד הוא על מנת לשמור ולעשות (קידושין ט, ע"ב) וכעת כאשר באה לידו מצוות כיבוד אם האם לא יקיימנה. שש לעשות רצון אמו, ומיד חזר ובא אל בית מדרש רבינו הקדוש.

כאשר אף פתח את הדלת, הקיץ רבינו הקדוש מעיונו, ובראותו את הבחור הנכנס קם לפניו מלוא קומתו וגמלא שמחה. שאלו הרבי, איזו מצוה עשה כעת אשר עבודה נתלוה עמו האמורא הקדוש אביי, ובתוך כך, תידר לו הקושיא שנתקשה בה זמן רב. סיפר לו הבחור את הנעשה עמו. אמר לו 'היהודי הקדוש', שנשמת אביי מתעברת אצל מי שמקיים מצוות כיבוד אם, והולכת עמו להיות לו חלק במצוה זו.

כי אביי היה יתום מקטנותו ואשר לכן נקרא שמו 'אביי' שהוא ראשי תיבות אשר בן ירוחם יתום.

הרה"ג פנחס ברייער שליט"א מחבר ספר 'לנדר' על חינוך ילדים

ה' הוא איש מלחמה

הרצון האלוהי המתבטא ברצון הנשמה, חלק אלוהי, להידבק בקדושה ולהתעלות. ובמלחמה, כמו במלחמה, אין רק ניצחונות, הקרב המזהיר ביותר טובה חללים. כך שהאדם, עם כל שאיפתו ורצונותיו, תמיד מטוטלת בין ניצחונות לכישלונות, בין זמני עלייה למצבי ירידה. וכל זאת למה? כי כל עוד לא עברו את כור ההיתוך המעשי, כל עוד לא נקלעו למצבי חירום, לכישלונות ולהתגברויות ולתובנות שאחריהם – אי אפשר להסתמך עליהם כלל! דווקא ההתמודדות, המצבים הבלתי צפויים – בונים ומחשלים. על ידי לימוד משותף, ואחרי כמה ימים, כשאנו רואים שאין בזה עניין לציבור, אנו נוטים "לרדת" מהרעיון ולהתחיל מבצע בנושא עזרה בבית. זו טעות! עלינו להישאר דבוקים במטרה ולחפש תכניות אחרות אך להחזיר את ענין הברכות. המטרה לא משתנה לעולם!

בהם לאורך זמן – צפויים נפילות ומעידות, וזה בסדר. ככה זה עובד. ביום שזה יקרה, תגידו לעצמכם: אהרה, על זה קראתי... צריך רק לדעת לא להישבר, ולהמשיך הלאה. ננסה במאמר זה להבין את התועלת שבנפילה. כלומר, נלמד להתייחס למצב זה כלכתחילה, ולא כדיעבד! וכפנצ'ר בתהליך. ננסה לשנות את התפיסה השטחית של ההתייחסות למצבי כישלון. עלינו לדעת שזמני הירידה הם הבסיס והכוח לעלייה הבאה – ירידה לצורך עלייה. עליות וירידות – הן סימן של חיים ושל התקדמות, כך אומר גם כל מי שמתמצא ברפואת הגוף. קו ישר וחלק במכשיר א.ק.ג. הוא סימן למצב מדאיג ומצער, חלילה. האדם מעצם מהותו הינו הרכב של גיגדים, גוף ונשמה, חומר וצורה. נתון הוא במלחמה תמידית בין הרצון הבהמי ליהנות ולחיות חיי הפקר, לבין

צדיקים לימדונו שה נמצא עם אדם הנלחם, לא עם אדם שתמיד מנצח. ה' לא מצפה מאתנו לניצחונות תמידיים, הוא רוצה שנלחם, שננסה. כולנו חוונו במהלך החיים תקופה בה ניסינו, התחזקנו, השתדלנו והנה שוב נפלנו. חוויה מתסכלת, מייאשת, מרגישים חוסר אונים ומחשבה חולפת מה יזיה? תמיד אשאר כזה? לא אצליח להתרומם? מדובר במצב שכל אחד עובר, אין אפשרות בשום אופן לדלג עליו. אם חוונו אותו – אות הוא שאנו בדרך הנכונה. עלינו לדעת ולהפנים כי מצב של 'עולה-יורד' הוא חלק אינטגרלי בכל תהליך. זה שובר ומתסכל, אך אחרי כל ההכנה, ההבנה והשינוי – הנה שוב נפלת, וגדמה שאני עומד באותו מקום, באותה רמה שבה הייתי... זו טעות! עלינו להבין שבכל שינוי, ובמיוחד שינוי מהותי, בתחומים שהיינו מקובעים

רציתי להודות לכם על הזכות שאפשר לפעול דרככם ישועות. לאחרונה נקלעתי למצב קשה מאוד בענייני פרנסה, עד כדי כך שיום אחד כשהייתי צריך לקנות אוכל לבני הבית, לא היה לי כסף, אפילו לא כמה שקלים כדי לקנות לחם.

הייתי מאוד שבור ורצון מכה. החלטתי שאני צריך לעשות משהו מעבר ליכולתי וככה ה' יעשה איתי, הבטחתי ברגע שיהיה לי לתרום פדיון נפש למוסדות הקדושים שבזכות זה יהיה לי ישועה בעניין הפרנסה.

ב"ה הישועה לא איחרה להגיע כבר באותו יום קיבלתי סכום גדול שממש העמיד אותי על הרגלים ומאז בס"ד אני משתדל לתרום כמה שיותר שכך לא יחסר לי. (החפץ בעילום שמו - ירושלים)

'פדיון נפש המסוגל לכל הישועות ברוחניות וגשמיות'
זקוק לישועה? זיווג? פרנסה? הצלחה? זרע של קיימא? רפואה?

חייג: 037.148.148 שלוחה 2

מהנעשה והנשמע

במוסדותינו דגל בנשיאות מורינו הרב שליט"א

כיהן כאב"ד ורב קיטוב, בבית דינו כיהן כדיין רבי גרשון מקיטוב. נהני בקיטוב מנהג שלא לעטוף את גופת המתים בטלית מצויצת. המנהג התקבל גם בסביבה הסמוכה. לפי המסופר התקנה נקבעה לאחר מקרה בו בליל יום הכיפורים שררה בבית הכנסת צפיפות ודוחק שהופסקו רק לאחר שרבי משה הורה למתפללים להסיר את הטליתות מעליהם.

נודע כמקובל ועמד בראש חבורת מקובלים בקיטוב, ביניהם היו: רבי גרשון מקיטוב, רבי נחמן מהורודנקה, רבי אריה לייב מפולנאה ורבי אלכסנדר סופר של הבעל שם טוב. התפרסם כבעל מופת, בפי אנשי עיר קיטוב היה נפוצה השמועה שרבי משה ברא גולם להציל את היהודים מידי שוודים שנמצאו ביערות שעל ידי הרי הקרפטים שבגליציה. הבטיח לפני פטירתו שכאשר יבואו עשרה יהודים להתפלל על קברו בעת צרה יפעל לזכותם.

כי האדם עץ השדה

הכינוס המרומם והמאחד לאברכי הקהילה

בצטטו את דברי מורנו הרב שליט"א שאומר תדיר שהיסטוריה היא ספר מוסר חי, גם עניין השואה קרוב מאוד לליבו של הרב שחוזר ומשנן את ציווי תורתנו 'זכור אשר עשה לך עמלק לא תשכח'.

הרב אדרי אמר בשם מורנו הרב שליט"א, כי השואה היתה עת רצון גדול. מיליוני יהודים מסרו את נפשם ומתו על קידוש ה' ועבדו את קונם עד הרגע האחרון לחייהם ממש. ורבינו ז"ל מסביר בליקו"מ תורה נ"ז ח"ב שהשגחת ה' בארץ ישראל כמאמר הכתוב 'תמיד עיני ה' אלוקיך בה מראשית השנה ועד אחרית שנה' מגיעה מההתפארות שלו במעשים טובים וקיום המצוות של עם ישראל. וביאר מורנו הרב שליט"א שבזכות מסירות הנפש של יהודים כה רבים בזמן השואה, זכה כל עם ישראל לעלות לארץ הקודש.

בשלב זה עלתה מצגת על מעשי גבורה ומסירות נפש מהשואה בפולין, אוקראינה ורוסיה ובשאר מדינות אירופה העשנה. הנוכחים צפו בהתרגשות בסרטון מרגש בו נראו חבורת יהודים מאוגדת וביניהם בחור בן 14 כשהם לומדים במקום מסתור, סרט זה צולם על ידי הנאצים ימ"ש וזכרם, שלאחר סיום הצילום ירו בכל היהודים למוות הי"ד. ארץ אל תכסי דמם!

במצגת העורך קישר את הדברים לדורנו אנו, דור תפוקים בו לא חסרים מצרכי מזון ומקומות לינה, ועם כל זה בכל קושי קטן שמתעורר עבודת ה' שלנו מתערערת. עלינו ללמוד וללמד את דורותינו הבאים אחרינו ממסירות הנפש של היהודים בזמן השואה.

אנשים שחוו את השואה האיומה העידו כי כל מסירות נפש שהם זכו לעמוד בה בגבורה, העצימה את רוחם יותר ויותר בתעצומות וכוחות בלתי נדלים. מסופר על חבורת בני עלייה בראשות המשפיע ר' גדל אייזר זצ"ל שהעפילו באניית

והשיב שפרנסה היא כאשר אדם עוסק בתורה ובתפילה. אך העיקר שמוהיר אותנו רבנו ז"ל, הוא להשקות אילנות. ללמוד ואחר כך להאיר את דברי התורה אצל החבר, להתפלל בהתלהבות ואחר לשתף את החבר בטעם המתוק ומענג של התפילה. וכך הוא בכל עבודות ה', בעבודת השמחה, בעשיית חסד וכן הלאה. כך עוסקים בכל הפרנסות, וכל הפרנסות הופכות להשקיית אילנות.

מוהר"נ" כתוב בחיי מוהר"ן (עבודת ה' תקמ"א):

"כמה פעמים היה מדבר הרבה עמנו והזהיר אותנו מאד לקרב נפשות להשם יתברך, להשתדל לדבר הרבה עם בני אדם כדי לעוררם ולהשיבם לקרנם להשם יתברך. ורצונו היה אפילו לדבר עם בני העולם שיחות חלוץ בעסקי העולם, אולי יצמח ויתגלגל מזה דבורים שיעוררו אותם להשם יתברך ואפילו אם לא יפעל כ"אם תנועה בעלמא, שיכנס בהם איזה הרהור תשובה או התעוררות לפי שעה, גם כן טוב מאד, מכל-שכן שיכול להיות שברבות הימים, כשידבר עמם ויחזר וידבר, אולי יזכה לעוררם באמת להשם יתברך ולקרנם לעבודתו יתברך אשר אין דבר גדול מזה... והוא זכרנו לברכה האריך לדבר עמנו כמה וכמה פעמים מזה, וזרז אותנו לזה מאד בכמה מיני לשונות. וכמה פעמים היה מבזה אותנו בבזיונות על שאנו מתעצלים בזה, ופעם אחת קרא אותנו עצים יבשים על שאין אנו מולידים נפשות שיתקרבו להשם יתברך על ידינו".

רבינו ז"ל היה משקיע בבני עלייה 'אנשי המעלה' כי כאשר מקרבים בני עלייה, מקרבים הרבה אנשים שאחריהם. רבינו ז"ל שם דגש חזק שהאדם לא יעבוד את השם בעצמו ולבדו, אלא יעזור ויעורר את החברים שלו. וכעת ערב ראש השנה לאילנות, עלינו להחדיר בלבנו חיות וטללי תחיה, ולהתאגד עם החברים אשר לכן הוקמה ה'התאחדות' להאיר פנים ולקרר קרובים.

אמת מה נהדר היה מראה, עת התכנסו השבוע מאות מבני קהילתנו הק' לכנס אחדות מרשים ומיוחד, מבית 'התאחדות האברכים' ולכבוד ראש השנה לאילנות הקרב ובא. כנס זה מצטרף לאירוע הקודם שהתקיים בערב חנוכה והותיר רושם עז בלבבות המשתתפים שקיבלו כלים וחיוזק רב מהכנס.

כבר לאחר הכנס הקודם הוקמו כמה חבורות מאנ"ש, שמתאספים אחת לשבוע או שבועיים, מתחזקים ומחזקים זה את זה בשירה וניגונים, בלימוד קבוע ובדיבורי געגועים על פי דרכו והכוונתו של מורנו הרב שליט"א. גם כעת עם סיום הכנס הנוכחי פנו רבים מאברכי הקהילה להנהלת ההתאחדות וביקשו לאגד את עצמם בחבורה שהיא לשם שמים.

את האירוע שהתקיים בטוב טעם וברוב פאר והדר, הנחה הרה"ח ר' נחמן אדרי שליט"א מנהל ישיבות 'חכמה ודעת' שבמתקן שפתיים קיבל את פני הנוכחים לשלום, ועמד על סוד גדולת הימים שבין עשרה בטבת - יום ההילולא של מוהר"נ, לחמשה עשר בשבט - יום הולדתו וזריחת אורו הגדול בעולם.

אחר הביא הרב אדרי את מעשה ד' מסיפורי מעשיות - 'מעשה בחגר', שם מספר רבינו ז"ל: "מעשה בחכם אחד קודם מותו קרא את בניו ומשפחתו וצוה אותם להשקות אילנות. גם יש לכם רשות לעסוק בשאר פרנסות אבל בזה תשתדלו להשקות אילנות".

הרה"ח רבי לוי יצחק בנדר זצ"ל מסביר באמרו שכוונת רבינו ב'להשקות אילנות' היא להכניס חיות וחיוזק לאחר. ובעקבות כך שואל, ראשית אם יכולים הם לעסוק בשאר פרנסות למה העיקר הוא להשקות אילנות, ב' האם אין העיסוק בשאר פרנסות סותר את ההשקיה.

